

De overgang

De plataan naast het scoutslokaal staat volop in de spotlights. Zonder gêne toont hij zijn schurftige bast. Het jeugdige volkje dat eronder krioelt, stoort zich niet aan zijn hoge leeftijd. Integendeel. Zijn knoestige takken vormen het decor voor hun avondspel.

In september krimpen de dagen langzaam naar de herfst toe. Om halfnegen is het nagenoeg donker. Zoals elk jaar heeft de scoutsgroep 48&11 geluk met het weer. Een stralende najaarszon overdag, fris 's avonds. Geen druppel regen.

Tientallen tafels staan in rijen op de binnenplaats opgesteld. Daarin herken ik een zweem van militaire discipline. Voor de rest lijkt het tafereel meer op een slagveld, na het schransfestijn van ribbetjes. De kinderen gooien hun stoel opzij en rennen alweer over het aanpalende grasveld. De ouders klitten in groepjes bij elkaar.

Als ik het schouwspel binnen wandel, zie ik overal gelukzalige blikken. Het eten smaakt dubbel zo goed in de open lucht. Heel wat vaders en zelf oud-scouts, hebben hetzelfde idee over het bier. De stapels lege bakken zijn hier de getuige van. Maar het is voor het goede doel: de clubkas spijzen. Op dat vlak is de scouting weinig veranderd in de laatste decennia.

Verhalen over vroeger worden opgedist. Moeders zien zichzelf terug in minirok en met loshangend lang haar. De vaders denken er genoeglijk aan terug hoe hun meisjes er toen bijliepen. Iemand zet schor een schunnig lied in, onmiddellijk afgeblokt door een nuchtere eega: 'Stil Jan, er lopen hier kinderen rond'.

Ik struikel enkele keren over oneffen graszoden. Blijkbaar zijn er onvoldoende spots. De ene kant van het terrein is volkomen duister, op een tiental kaarsjes na. Ik herken met moeite enkele gezichten. Zonder ongelukken bereik ik de tent waar drankbonnetjes verkocht worden. De prijzen zijn net boven het democratische. Uiteraard. Koken kost geld en voor onze kroost geven we met plezier een euro meer uit, nietwaar.

Het is hier aardedonker. Ik kan amper nagaan of het wisselgeld klopt. De knapste leidsters staan achter de bar. In het licht van een minuscuul peertje tonen ze hun mooiste glimlach. Het mannelijk publiek drinkt er gegarandeerd een pintje meer voor. De scoutsleiding weet verdomd goed wat marketing is.

Met een glas rode wijn zoek ik mijn weg naar het podium. Iemand van het oudercomité stopt me een frisco toe. "Neem er eentje, het zou zonde zijn als ze wegsmelten".

Twee van mijn zonen zijn leider: Kobe bij de kapoenen en Baloe bij de welpen. In leeftijd verschillen ze drie jaar. Fysiek gelijken ze erg op elkaar. Stoer, brede schouders, enthousiast en gekkebekkend, soms wat onbehouwen. Een klein hartje als het al eens mis gaat. Traditiegetrouw nodigden ze mij uit voor de voorstelling van de leidingploegen. Juist, ik ben hun grootste fan. Ik houd van de creativiteit van die mannen. En geef toe: het is fijn als je kind wordt toegejuicht door een scoutsminnend publiek.

Zonder verzet, laat ik mij mee leiden door de stroom van kijklustigen. Iedereen zoekt een gunstig plaatsje uit voor het optreden. Ik bemachtig een stoel tegen de muur, die nog nagloeit van de namiddagzon. Recht tegenover mij torent een bouwwerk van boomstammen en touwen. Elke jongere die overgaat van de ene scoutstak naar de andere, legde het parcours er doorheen af.

De leiding heeft zich dit jaar overtroffen. Nooit eerder sjorden ze twee verdiepingen. Ik huiver als ik het fijne touwwerk zie, dat moet beletten dat de kleintjes tussen de stronken doorglippen. In het avondlicht, glimt het hout donker en de touwen zien er fragiel uit als de draden van een spinnenweb. Smalle touwladders leiden de weg, steeds hoger, tussen de boomkruinen. Een doolhof van smalle gangetjes zit verborgen achter grauwe zeildoeken. Het traject eindigt steevast met een

plons in een modderbad. Wie daar heelhuids uitkomt, is onherkenbaar smerig. Een koude douche helpt om terug proper in uniform te verschijnen. Scouting is niet voor watjes! De vieze kleren belanden in een plastic tas. 's Avonds neemt hun moeder dit presentje met opgetrokken neus in ontvangst en kiepert de inhoud linea directa in de wasmachine.

Het spektakel vangt aan met een korte toespraak van de groepsleiding. Improvisatie is hier troef. Elke gevatte repliek kan rekenen op een applaus. Elke stuntelige vertoning ook.

De kapoenenleiding komt eerst aan de beurt. Mijn Kobe stapt onder luid gejoel het podium op, uitgedost in een kostuum, compleet met wit hemd. De das herken ik als eentje uit zijn vaders kleerkast. Een zwart deukhoedje vervolledigt zijn outfit. Even wordt het stil als hij cool een korte boodschap door de micro spreekt. Vervolgens breekt een handgeklap in kadans uit als hij een striptease begint. Het eindigt gelukkig bij een blauw T-shirt waarop zijn leidersnaam wit geprint staat.

De welpen kozen de film Junglebook als inspiratiebron. Ze spreken eigen teksten in bij de bewegende figuurtjes. Het asynchroon verloop maakt het geheel nog grappiger. Baloe de beer meet zich een Hollands accent aan, dat bijzonder in de smaak valt bij het publiek. Twee zinnen later echter, maakt dit al weer plaats voor onvervalst Antwerps. Hij valt uit en weer in zijn rol, tot grote hilariteit van de aanwezigen. Een leider, op handen gedragen door zijn welpjes.

De jonggivers geven een lied ten beste, dat onder gejoel en gestamp wordt meegedreund. Ouders en kinderen genieten met glanzende ogen. De givers maakten traditiegetrouw een kortfilm. Een kabbelende vertoning van komische beelden en amper verstaanbare tekst. Een aanslag op de lachspieren.

Een laatste dankjewel aan alle medewerkers en dan is het voorbij. Het is weer goed geweest. Zelfs beter dan afgelopen jaar. De vaders drinken nog een glas. De moeders zoeken hun kinderen bij elkaar. Ik feliciteer mijn beide zonen en luister naar de lofzang over hun vrienden. Afgekoeld tot op het bot, door de kilte die opstijgt uit de drassige grond, zoek ik mijn weg naar de parking.

Wanneer de laatste families vertrokken zijn, verhuist de leiding naar de bar. Ze lachen en praten alle belevenissen van de dag nog eens door. Tot alle bierbakken leeg zijn. Pas morgen start het nieuwe werkjaar.

Mieke Vandromme
september 2010